DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)
den 28 maj 1998 *

I mål C-62/97 P,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Julian Currall, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Denis Waelbroeck, Bryssel, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 12 december 1996 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-33/95, Lozano Palacios mot kommissionen (REGP 1996, s. II-1535), i vilket det förs talan om att den domen skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

María Lidia Lozano Palacios, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, bosatt i Bryssel, företrädd av advokaten Jean-Noël Louis, Bryssel, delgivningsadress: Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden H. Ragnemalm samt domarna P. J. G. Kapteyn och K. M. Ioannou (referent),

generaladvokat: G. Tesauro,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 27 januari 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 12 februari 1997 har Europeiska gemenskapernas kommission, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan respektive Euratomstadgan för domstolen, överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt har meddelat den 12 december 1996 i mål T-33/95, Lozano Palacios mot kommissionen (REGP 1996, s. II-1535, nedan kallad den överklagade domen), i den del som förstainstansrätten i denna dom har fastställt att María Lidia Lozano Palacios har rätt till bosättningsbidrag enligt artikel 5.1 första stycket i bilaga VII till Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), på grund av att hon erhöll utlandstillägg.

Bakgrund och förfarande vid förstainstansrätten

2 Det framgår av den överklagade domen att María Lidia Lozano Palacios, som är spansk medborgare, var tjänsteman vid det spanska socialministeriet då hon fick förordnande vid kommissionen i Bryssel, för en period om två år, från och med

den 1 maj 1991 till och med den 30 april 1993, i enlighet med kommissionens beslut PEE/894/88 av den 26 juli 1988 om regler tillämpliga på utsända nationella experter med förordnande vid kommissionen (nedan kallade UNE-reglerna). Sedermera blev hennes förordnande förlängt till och med den 15 februari 1994.

3 Under den tid som detta förordnande löpte fortsatte María Lidia Lozano Palacios att erhålla inkomst från det spanska socialministeriet och att betala skatt i Spanien. I enlighet med artikel 7.7 i UNE-reglerna var hon emellertid tvungen att vara bosatt på anställningsorten. Hon var således bosatt i Bryssel, där hon hyrde en lägenhet.

4 María Lidia Lozano Palacios namn fördes i juni 1993 upp på förteckningen över godkända sökande som upprättades efter det allmänna uttagningsprovet KOM/A/757. Den 10 mars 1994 anställdes hon som provanställd tjänsteman vid kommissionen med placering i Bryssel, med verkan från och med den 16 februari 1994.

5 Kommissionen fastställde genom beslut av den 12 april 1994 att Bryssel skulle anses vara María Lidia Lozano Palacios rekryterings- och ursprungsort, vilket innebar en vägran att bevilja henne bosättningsbidrag i enlighet med artikel 5.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, ersättning för resekostnader i enlighet med artiklarna 7.1 a och 8.1 i nämnda bilaga, ersättning för flyttkostnader i enlighet med artikel 9.1 och dagtraktamente i enlighet med artikel 10.1. Däremot beviljades hon utlandstillägg i enlighet med artikel 4.1 i bilaga VII.

6 María Lidia Lozano Palacios inlämnade ett klagomål mot detta beslut i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. Hon begärde att Madrid skulle fastställas som rekryteringsort, att Albacete (Spanien) skulle fastställas som den ort där hon hade sina huvudsakliga intressen i den mening som avses i artikel 7.3 i bilaga VII och att hon följaktligen skulle beviljas bosättningsbidrag, dagtraktamente samt ersättning för flytt- och resekostnader.

7 Kommissionen avslog explicit detta klagomål genom beslut av den 11 november 1994 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

8 Genom beslut av den 7 februari 1995, med retroaktiv verkan från och med den 16 februari 1994, ändrade kommissionen María Lidia Lozano Palacios ursprungsort till Albacete, där hennes föräldrar är bosatta.

9 Kommissionen beslutade den 8 december 1994 att María Lidia Lozano Palacios skulle bli fast anställd med verkan från och med den 16 november 1994.

10 María Lidia Lozano Palacios väckte den 16 februari 1995 talan vid förstainstansrätten mot det ifrågasatta beslutet.

Den överklagade domen

11 Förstainstansrätten fastställde i den överklagade domen att vederbörande, vid den tidpunkt då kommissionen rekryterade henne, inte hade någon annan bostad än den i Bryssel. Den bekräftade på så sätt det ifrågasatta beslutet, i vilket hennes rekryteringsort fastställdes till Bryssel, och avslog hennes yrkanden avseende dagtraktamente (punkt 52—55 i den överklagade domen), ersättning för flyttkostnader (punkt 71 i den överklagade domen) och ersättning för resekostnader (punkt 76 i den överklagade domen).

12 Förstainstansrätten ogiltigförklarade däremot det ifrågasatta beslutet i den mån María Lidia Lozano Palacios begäran om bosättningsbidrag i enlighet med artikel 5.1 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna avslogs (punkt 66 i den överklagade domen). Denna bestämmelse lyder enligt följande:

"1. Ett bosättningsbidrag motsvarande två månaders grundlön för en tjänsteman som är berättigad till hushållstillägg och motsvarande en månads grundlön i övriga fall skall utbetalas till en fast anställd tjänsteman som har rätt till utlandstillägg eller

som kan styrka att han varit tvungen att byta bostadsort för att uppfylla villkoren i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna.

2. Ett bosättningsbidrag av samma storlek skall betalas ut till varje tjänsteman som förflyttas till en ny anställningsort och därvid är tvungen att byta bostad för att uppfylla villkoren i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna.

3. Bosättningsbidraget skall beräknas med hänsyn till tjänstemannens civilstånd och lön antingen den dag då han faktiskt tillträder tjänsten eller den dag då han förflyttas till en ny anställningsort.

Bosättningsbidraget skall utbetalas mot uppvisande av handlingar av vilka det framgår att tjänstemannen ... har bosatt sig på anställningsorten."

13 Förstainstansrätten ansåg att tjänstemannen för att i enlighet med artikel 5.1 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna ha rätt till bosättningsbidrag skall uppfylla ett av följande två villkor, nämligen antingen ha rätt till utlandstillägg eller styrka att han varit tvungen att byta bostadsort för att uppfylla villkoren i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna (punkt 58 i den överklagade domen).

14 Förstainstansrätten kom fram till — efter att ha erinrat om att bosättningsbidraget enligt en fast rättspraxis bland annat är avsett att kompensera de kostnader som har samband med den situation som tjänstemannen befinner sig i när han övergår från en osäker till en definitiv ställning och därmed är tvungen att varaktigt bosätta sig och integrera sig på tjänstgöringsorten för att stanna där under en obestämd men betydande tid (domstolens dom av den 9 november 1978 i mål 140/77, Verhaaf mot kommissionen, REG 1978, s. 2117, punkt 18) och efter att ha påpekat att

vederbörande i detta fall erhöll utlandstillägg — att det följde av lydelsen av artikel 5.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna att hon hade rätt till bosättningsbidrag (punkterna 61, 63 och 64 i den överklagade domen).

15 Förstainstansrätten godtog inte kommissionens argument enligt vilket tjänstemannen dessutom behöver visa att han varit tvungen att byta bostadsort, för att erhålla denna rättighet, då detta skulle leda till att de alternativ som gemenskapslagstiftaren har föreskrivit i bestämmelsen reduceras till ett enda alternativ (punkt 61 i den överklagade domen).

16 Förstainstansrätten godtog inte heller kommissionens argument att den berörde tjänstemannen vidare måste visa att det föreligger "faktiska kostnader" för att erhålla bosättningsbidrag. Den angav att det i artikel 5.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna föreskrivs en förmån i form av ett schablonbelopp och att om man har kunnat konstatera att tjänstemannen har bosatt sig på orten är han inte skyldig att styrka att han faktiskt har orsakats utgifter (punkt 62 i den överklagade domen).

Överklagandet

17 Kommissionen har i sitt överklagande anfört att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning vad avser tolkningen av artikel 5.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna med avseende på villkoren för att bevilja bosättningsbidrag.

18 Kommissionen har i detta avseende för det första hänvisat till det sammanhang i vilket denna bestämmelse förekommer och har gjort gällande att artikel 71 i tjäns-

teföreskrifterna, vilken hänvisar till bilaga VII i dessa, föreskriver att tjänstemannen har "rätt till att få sina utgifter täckta då han tillträder tjänsten". För övrigt omfattar avsnitt 3 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, som har benämningen "[e]rsättning för utgifter", även bosättningsbidrag. Detta bidrag är följaktligen, liksom övriga bidrag omnämnda i avsnitt 3, avsett att täcka de utgifter som faktiskt har uppstått eller som kan komma att uppstå. Denna tolkning är den enda som är förenlig med principen om förbud mot obehörig vinst och med principen om god förvaltning av offentliga medel.

19 För det andra talar även bosättningsbidragets syfte och ändamål för denna tolkning. Enligt rättspraxis är sålunda ändamålet med detta bidrag att "göra det möjligt för tjänstemannen att bära de utgifter som är oundvikliga och som uppstår till följd av att denne integreras i en ny miljö för en obestämd men betydande tid" (domen i det ovannämnda målet Verhaaf mot kommissionen). María Lidia Lozano Palacios var redan bosatt i Bryssel sedan nära tre år innan hon blev anställd som provanställd tjänsteman och var således redan integrerad på anställningsorten.

Domstolens bedömning

20 Såsom generaladvokaten mycket riktigt påpekade i punkt 13 i sitt förslag till avgörande framgår det tydligt av lydelsen av artikel 5.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna att bosättningsbidraget skall utges till en fast anställd tjänsteman som uppfyller de villkor som är uppställda för att densamme skall erhålla utlandstillägg.

21 Sålunda skall bosättningsbidraget, som är schablonmässigt och odelbart, automatiskt utges till den tjänsteman som blir fast anställd, under villkor att han har rätt

till utlandstillägg och att man har kunnat konstatera att han är bosatt på anställningsorten, utan att den berörde måste visa att det föreligger faktiska utgifter i detta avseende. Detta framgår otvetydigt även av artikel 5.3 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

22 Denna tolkning bekräftas av ändamålet med bosättningsbidraget, vilket är avsett att kompensera de oundvikliga utgifter som har samband med den situation vederbörande befinner sig i när han övergår från en osäker ställning, vanligtvis såsom provanställd tjänsteman, till en säker ställning som fast anställd tjänsteman och därmed är tvungen att integrera sig på anställningsorten för en obestämd men betydande tid. Ett sådant bidrag skall emellertid utges oberoende av att den tjänsteman som har blivit fast anställd oftast fortfar att vara bosatt på samma ort som tidigare. Detta är även anledningen till att en eventuell utbetalning av dagtraktamente, som är avsett att kompensera den olägenhet som följer av den osäkra situation som en provanställd tjänsteman befinner sig i, upphör då en tjänsteman blir fast anställd och beviljas bosättningsbidrag.

23 Av vad ovan anförts följer att förstainstansrätten med rätta har fastställt att ett bosättningsbidrag skulle utbetalas till María Lidia Lozano Palacios. Överklagandet skall därför ogillas.

Rättegångskostnader

24 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som skall tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall den ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.

Ragnemalm Kapteyn Ioannou

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 maj 1998.

R. Grass

Justitiesekreterare

H. Ragnemalm

Ordförande på fjärde avdelningen